

Kairo 5 april 2002

GD 31/8 02

MINNES- VART

■ Nu har jag träffat min före detta elev från teckningslärarinstitutet på Konstfack igen, Karin Westerlund syster till Westerlunds radio i Gävle. Denna kväll i det äldsta huset "down town". Hon hyr en lägenhet åtta trappor upp i ett magnifikt hus med en entréportal fyra meter hög och en väl tilltagen trappa som rymligt ringlar sig uppåt. Upp åkte vi hiss, men neråt går inte hissen utan vidlyftiga arrangemang.

En prinsessa har ägt och bott i huset. Hennes nuvarande hyresvärdinna sätter hyran efter vad hon tycker om hyresgästerna. Så Karin betalar bara 250 kronor för två rum och kokvrå och två balkonger för att hon hade så vacker själ.

I DET ENA rummet vi sitter i har hon väggarna täckta med pappersark fyllda med anteckningar med pilar och anvisningar. På ett ark står det textat; hos psykiatrikern - detta är planeringen för hennes första filmmanuskript, tidigare har hon gjort filmer utan manus. Jag har sett två av dem på Zita i Stockholm: "The last stranger". Den and-

ra handlade om en kyss i öknen och ett regelrätt bråk mellan en egyptisk och en svensk skådespelare. Karin berättar om sin nya film som tagit sin början på väggarna där vi sitter. Den ska heta "Guds lukt och hennes", en film om det osynliga. Den kommer att bli en och en halvtimme lång, spelas in i Egypten, Indien, Island och Irland.

SÅ BERÄTTAR hon om sin film "Helgoland", 15 minuter lång, som har visats i 36 länder och fått första pris i USA, Australien och Spanien. Den kom till så att hon satte fast en kamera på sitt huvud och därifrån filmade när hon kastade sig bakåt naken i det iskalla vintervattnet. Kameran blev då så tung att huvudet kom under vattnet i vaken och gav upphov till ett skrik som kom med i filmen och ökade dramatiken. Karins ansikte kom aldrig med i filmen.

Sen talar Karin och min finska väninna om vinterbad som de båda praktiserar. De talar också länge om den finska, svenska och egyptiska kulturen. Karin har sambott med en urfinne - och bor nu i Kairo så hon kan jämföra.

Karin hoppade av teckningslärarutbildningen på 70-talet, de revolutionära

åren, till sin mammas fasade som skulpturelev på Hon provade på Gerlesborgsskolan i Bohuslän men ham-

nade som skulpturelev på Konsthögskolan i Köpenhamn. En undervisning av en

"knäpp" professor som hon i dag har nytta av i filmarbetet. Konstnärer måste tydligen

Illustration: BIRGER FORSBERG

"I det ena rummet vi sitter i har hon väggarna täckta med pappersark fyllda med anteckningar med pilar och anvisningar. På ett ark står det textat; hos psykiatrikern - detta är planeringen för hennes första filmmanuskript."

- mer än andra? - göra många knäppa saker för att hitta sin väg.

Så när jag frågade Karin om det var sant att hon tagit in levande hästar på konstmässan i Sollentuna, så fick jag hennes egen berättelse:

"Jo, egentligen tycker jag inte om konstmässor de är döda och konstlade på något sätt. Så jag tänkte om man tar till levande hästar kanske det kan bli någonting. Först måste man övertyga chefen, det var inte lätt."

Han ringde upp henne en kväll och frågade om hon visste hur mycket en häst kissar och bajsar på en dag. Det hade hon tagit reda på, det var inte små mängder. Till slut gick han med på att ta in tre hästar.

"Var fick du tag i dem då?"

"Det var inte lätt, alla stall jag ringde till var rädda om sina hästar, de var inte vana vid publik. Till slut fick jag tag i Sven Tullberg som hyrde ut hästar i olika sammanhang och som skulle kunna klara av en konstmässa!"

Hon berättar om en dam i minipäls på mässan som säger: "men det där ser ju ut som hästar."

"Men jag ska ha betalt. Det fick inga andra konstnärer - därför att de aldrig begärde det."

BIRGER FORSBERG